

ANTRA VIENIŠOJO MIESTO KNYGA

The background of the cover is a collage of images. In the center, a young woman with dark hair pulled back, wearing a white strapless gown and a necklace, looks down. She is surrounded by numerous water droplets. Other faces of women, some in similar white dresses, are faintly visible in the background, creating a dreamlike, ethereal atmosphere.

BALTOJI ROŽĖ

AMY EWING

Alma littera

Pirmas skyrius

KAMERTONAS TYLI.

Spoksau į mažą sidabrinį daiktėlį, gulintį tarp išbarstytų ant tualetinio staliuko brangenybų. Ausyse aidi Ganeto žodžiai.

Ketiname ištraukti tave iš čia.

Priverčiu protą veikti, vyti šalin baimę ir sudėlioti dėlionės kibučius. Esu įkalinta savo miegamajame Ežero Namuose. Iš kur kunigaikštienės sūnus Ganetas gavo kamertoną? Ar jis talkina Liusjenui, Elektrisės freilinai, slaptam mano draugui ir gelbėtojui? Bet kodėl Liusjenas man to nesakė?

Jis nutylėjo ir tai, kad gimdydamos surogatės miršta. Liusjenas pasako tik tiek, kiek, jo manymu, tau reikia žinoti.

Galvojant apie sumuštą ir uždarytą požemiuose Ešą, apima panika. Kilmingųjų dukterų palydovui Ešui gresia mirtinas pavojus dėl meilės man. Jis vienintelis rūmuose supranta, ką reiškia būti laikomam nuosavybe.

Papurtau galvą. Kiek ilgai jau stebeiliju į kamertoną? Dešimt minučių? Dvidešimt?

Kas nors turi nutikti. Kai kunigaikštienė užklupo mudu Ešo kambaryje, vaikas buvo sumuštas ir įmestas į požemius. Niekas neketina jo gelbėti. Jei Ešas liks ten, jo laukia mirtis.

Siaubas auga, gniaužia man gerklę, kyla ja kaip tulžis. Smarkiai užmerkusi akis tematau, kaip sargybiniai įsiveržia į Ešo miegamąjį, kaip išvelka vaikną iš lovos. Vienas iš jų pistoleto rankena talžo Ešui per veidą, antklodė aptykšta krauju. Į visa tai ramiai žiūri kunigaikštienė.

Ir Karneolė. Bjauri, klaiki kunigaikštienės dukterėčia. Ji irgi buvo ten. Ji išdavė mus.

Prikandusi lūpą, krūpteliu. Pažvelgiu į savo atvaizdą veidrodyje – plaukai išsidraikę, akys raudonos ir paburkusios. Apatinė lūpa prakirsta, ant skruosto ryškėja mėlynė. Palietusi skaudamą vietą prisimenu sunkią kunigaikštienės ranką.

Vėl papurtau galvą. Kiek daug visko nutiko po varžytynių. Paslaptys, sąjungos, mirtys. Buvau nupirkta pagimdyti kunigaikštienės kūdikį. Vis dar regiu, kokia įsiūtusi ji atrodė, kai išvydo mudu su Ešu viename kambaryje, vienoje lovoje. Išvadino mane kekšyte, o paskui sargybiniai ištempė Ešą iš kambario.

Man nerūpi kunigaikštienės įžeidinėjimai. Svarbu tik tai, kas vyksta dabar.

Liusjenas davė man serumo, turėjau išgerti jį vidurnaktį, kad būčiau palaikyta mirusia, tada jis būtų galėjęs išgabenti mane iš Brangakmenio į kokią nors saugią vietą, kur mano kūnas nebebūtų naudojamas kilmingųjų tikslams. Bet aš neišgėriau. Atidaviau serumą Reivenai.

Kaimyniniuose Akmens rūmuose gyvena geriausia mano draugė Reivena. Jos šeimininkės užmačios pasibaisėtinos. Reivena ne tik laukiasi kūdikio, skirto tai moteriai, bet ir yra kankinama tokiais būdais, kokių nė neįsivaizduoju. Ji virtusi šešėliu.

Negalėjau palikti draugės likimo valiai. Negalėjau leisti jai numirti.

Todėl atidaviau serumą.

Tai sužinojęs Liusjenas supyks, bet aš neturėjau kitos išeities. Jam teks susitaikyti su tuo.

Virpančiais pirštais paimu kamertoną ir atsisėdu ant lovos krašto.

– Ganetai... – sukuždu. – Liusjenai...

Nė vienas iš jų neatsako.

– Ganetai... – vėl prabylu. – Jei girdi mane... būk geras, kalbėk.

Tyla.

Kaip galiu būti išgelbėta, prie durų stovint sargybiniams? Kaip išvaduoti Ešą?

Man tvinkčioja smilkiniai, sunku mąstyti. Tvirtai spausdama sidabrinį kamertoną saujoje susirangau lovoje. Laukiu, kol jis suzvimb, kol kas nors ims su manim šnekėti.

– Būkit geri, neleiskit jam numirti, – kuždu.

Aš bent jau turiu tai, ko reikia kunigaikštenei. Savo kūną. To pakanka, kad likčiau gyva. Ešo padėtis kitokia.

Spėliuju, ką jaučia mirštantysis. Prisimenu paklaikusią merginą, surogatę, mėginusią pabėgti nuo kilmingųjų ir pasislėpti. Mačiau, kaip ji buvo nukirsdinta prie Pietinių Vartų, mano mokymo centro, sienų. Prieš akis iškyla keista romi jos veido išraiška, artėjant baigčiai. Jos drąsa. Ar įstengčiau būti

tokia stipri kaip ta mergina, budeliams guldant mano galvą ant kaladės? Pasakykit Keboltui, kad myliu jį, ištarė pasmerktoji myriop. Dabar aš tai suprantu. Prieš mirdama irgi ištarčiau Ešo vardą. Spėlioju, kas tas Keboltas. Mergina turėjo labai jį mylėti.

Išgirdusi triukšmą pašoku kaip įgelta, net galva susvaigsta. Pirmiausia dingteli, kad reikia kur nors paslėpti kamertoną. Tik per jį galiu susisiekti su žmonėmis, norinčiais man padėti. Bet mano naktiniuose nėra kišenių, o slėpti tą daiktėlį kambaryje bijau, nes kunigaikštienė gali perkelti mane kitur.

Tada mintyse atgyja Eksito pokylis, per kurį gavau kamertoną iš Liusjeno. Ganetas sugadino man šukuoseną, ir Liusjenas pasisiūlė padėti. Paslėpė sidabrinį kamertoną mano tankiose tamsiose garbanose.

Ar nuo tada Ganetas su Liusjenu darbavosi ranka rankon? Ar Ganetas tyčia sutaršė man plaukus?

Nėra laiko spėlioti. Puolu prie tualetinio staliuko, atitraukiu stalčių, kur Anabelė, mano freilina ir geriausia draugė šiuose rūmuose, laiko plaukų kaspinus ir smeigtukus. Susuku didelį netvarkingą kuodą ant sprando, įkišu kamertoną jo vidun ir sutvirtinu plaukus smeigtukais.

Prieš atsiveriant durims, spėju atsigulti ant lovos.

– Kelkis, – paliepia kunigaikštienė. Ją lydi du sargybiniai. Mano ponia atrodo lygiai taip pat kaip prieš valandą Ešo miegamajame. Vilki aukso spalvos chalata, blizgantys juodi plaukai laisvai krinta ant pečių. Kažkodėl jos išvaizda man atrodo keista.

Kunigaikštienė artinasi prie manęs šaltu, neperprantamu veidu. Prisimindama pirmąjį susitikimą laikiu, kad ims gręžti mane skvarbiomis akimis, o paskui vėl skels per veidą.

Vis dėlto ponia sustoja nuo manęs per pėdą, jos abejingą veidą užlieja įniršis.

– Ar seniai? – griežtai klausia ji.

– Ką?

Kunigaikštienė prisimerkia.

– Neapsimesk kvaiša, Violeta. Kiek laiko sanguliavai su palydovu?

Ausį režia mano vardas jos lūpose.

– Aš... Aš nesanguliavau su juo.

Iš dalies tai tiesa, išskyrus tą akimirką, kai buvome aptikti.

– Nemeluok man.

– Aš nemeluoju.

Kunigaikštienės šnervės išsiplečia.

– Gerai, – ji atsigręžia į sargybinius. – Suriškite ją. Ir atveskite ją kitą.

Man nespėjus susivokti, sargybiniai pripuola, užlaužia rankas už nugaros ir suriša šiurkščia virve. Rėkiu ir priešinuosi, bet pančiai per tvirti. Virvė režiasi į odą, sargybiniai pririša mane prie nusvidinto medinio baldakimo ramsčio, šliejuosi į jį nugara. Paskui į kambarį atitempiama smulkutė liekna mergina.

Anabelės akys sklidinios baimės. Jos rankos, kaip ir mano, surištos už nugaros. Anabelei neleidžiama naudotis lentele – ji gimė kurčia ir gali bendrauti tik raštu. Merginos vario spalvos plaukų kuodas išpešiotas, išbalusiam veide išryškėjusios strazdanos. Man išdžiūva gerklė.

– Palikit mus, – įsako kunigaikštienė.

Sargybiniai išeina ir uždaro duris.

– Ji... ji nieko nežino, – mėginu užtartį Anabelę.

– Man sunku tuo patikėti, – atkerta kunigaikštienė.

– Tikrai! – surinku tampydama virves – negaliu leisti, kad mergina nukentėtų. – Prisiekiu savo tėvo kapu, ji nieko nežino!

Kunigaikštienė įdėmiai žiūri į mane, jos lūpas iškreipusi žiauri šypsena.

– Ne, aš vis tiek netikiu tavim, – pareiškia ji ir smogia Anabelei per veidą.

– Prašau neskriausti jos! – suklinku, merginai loštelėjus, ir vos nepraradus pusiausvyros.

– Ak, Violeta, *visai nenoriu* jos skriausti. Tai tavo kaltė. Anabelės kančios baigsis, kai atskleisi man tiesą.

Mano riešai nubrodinti, nes muistantis virvė giliai įsirežia į odą. Staiga kunigaikštienė atsiduria visai šalia, geležinė ranka čiumpa man už smakro ir suleidžia aštrius nagus į skruostą.

– Kiek laiko gulinėji su juo?

Bandau atsakyti, bet negaliu prasižioti. Kunigaikštienė atitraukia ranką.

– Kiek laiko? – neatlyžta ji.

– Tik kartą gulėjau, – žiopteliu. – Vienintelį kartą.

– Kada?

– Praėjusią naktį, – šnopusdama atsakau, – prieš pat daktarui mėginant antrąsyk...

Virdama pykčiu, kunigaikštienė šnairuoja į mane.

– Tychia sugadinai daktaro darbą?

Mano veidas darosi neįskaitomas.

– Aš... negadinau. Kaip būčiau gebėjusi?

– Ak, Violeta, nė nežinau. Tu labai sumani mergina. Esu tikra, kad galėjai rasti būdą.

– Neieškojau jo, – prieštarauju.

Kunigaikštienė vėl trenkia Anabelei per veidą.

– Liaukitės, – maldauju, – sakau jums tiesą.

Mergina laiko pakėlusį petį, tarsi stengdamasi užstoti ištinusį skruostą. Mūsų žvilgsniai susitinka, jos akys paklaikusios iš baimės. Anabelė priblokšta. Ji suraukia antakius – nori manęs paklausti, tik nesuprantu, ko.

– Turiu dilemą, Violeta, – taria kunigaikštienė žingsniuodama pirmyn atgal po kambarį. – Esi vertingas pirkinys. Kad ir kaip *magėtų* užmušti tave už tai, ką padarei, patirčiau didelį nuostolį. Žinoma, tavo gyvenimas rūmuose nuo šiol bus kitoks. Jokių pokylių, jokios violončelės, nieko... visiškai nieko. Veikiausiai laikysiu tave pririštą prie lovos visą neštumo laiką. Išsiūsiu skubų prašymą Eksitui, kad įsakytų nubausti palydovą mirtimi, taigi po valandos ar truputį vėliau jis atsisveikins su gyvybe. Čia bus tam tikra bausmė. Bet klausiu savęs, ar to užtenka?

Stengiuosi nuslopinti aimaną, bet kunigaikštienė ją išgirsta ir nusišypso.

– Iš tiesų labai gaila – juk jis toks gražus. Ir, kiek girdėjau, gana įgudęs. Upės Namų ledi Ganeto sužadėtuvių vakarėlyje negailėjo vyrui pagyrų. Gaila, kad pati neturėjau progos įsitikinti jo gebėjimais.

Šaltas sunkiai nusakomas jausmas graužia man širdį. Kunigaikštienė plačiai išsišiepia.

– Pasakyk man, – ji kalba toliau, – kaip įsivaizdavai ju dviejų ateitį? Kad mylėsite vienas kitą iki gyvenimo pabaigos? Ar žinai, su kiek moterų jis yra mylėjęsis? Tai šlykštu. Maniau, tavo skonis geresnis. Jei prirėkė ką nors įsimylėti, kodėl nepasirinkai Ganeto? Jo elgesys šiurkštoka, bet išvaizda gera. Be to, jis puikios kilmės.

Išgirdusi šiuos žodžius imu kimiai ir karčiai juoktis.

– Ganetas puikios kilmės? Negi iš tiesų manote, kad, išskyrus kilminguosius, mieste tai kam nors rūpi? Jeigu mažiau svaičiotumėte apie karališkąjį kraują, surogačių jums *nė nereikėtų!*

Kunigaikštienė kantriai išklauso mano tiradą.

– Tikėjaisi, kad geriau apgalvosi žodžius, – taria ji ir taip smogia Anabelei, kad prakerta dešinę paakį. Merginos skruostu pasrūva ašaros.

– Metas suprasti, – kalba kunigaikštienė. – Esi mano nuosavybė. Daktaras nesiliaus bandęs, kol išnešiosi man kūdikį. Man daugiau nerūpės, ar tau skauda, ar patogu, ar tavo nuotaika gera. Laikysiu tave interjero dalimi. Supratai?

– Padarysiu visa, ką liepsite, – sakau. – Tik prašau nebe mušti Anabelės.

Kunigaikštienė staiga nusiramina. Moters veidas sušvelnėja, ji atsidūsta.

– Gerai, – ištaria.

Tada prieina prie susigūžusios Anabelės, vienu staigiu judesiu pastato merginą ant kojų ir, suėmusi už plaukų, atlošia galvą.

– Žinok, Violeta, – sako ji, – aš rūpinasiu tavimi. Tikrai rūpinasi, – jos žvilgsnis skleidžia nuoširdų liūdesį. – Kodėl šitaip pasielgei su manimi?

Nepamatau peilio jos rankoje – tik švystelėję sidabriniai ašmenys perskrodžia Anabelei gerklę. Merginos akys išsiplečia labiau iš nuostabos negu iš skausmo, kakle atsiveria kraujuojanti žaizda.

– NE! – suklykiu.

Anabelē, tokia miela ir išsigandusi, žvelgia į mane. Galiausiai suprantu jos klausimą, perskaitau jį merginos veide, tam nereikia lentelės.

Už ką?

Kraujas teka Anabelei per krūtinę, nudažo naktinius purpurine spalva. Paskui ji susmunka ant grindų.

Kambarį užlieja laukinis staugimas iš pačių krūtinės gelmių. Tik po sekundės suvokiu, kad staugiu aš. Vėl įninku taisyti pančius, nekreipdama dėmesio į skausmą nugaroje ir riešuose, beveik nejuntu jo. Jei man pavyktų pasiekti Anabelę, atgaivinti ją; jei galėčiau apglėbti, susigražinti. Juk yra būdas jai prikelti, nes Anabelė negali mirti, ji negali...

Atmerktos tuščios Anabelės akys įbestos į mane, kraujas iš žaizdos kakle teka per kilimą mano pusėn.

– Turėjai būti nubausta už tai, ką padarei, – sako kunigaikštienė, šluostydama kruviną peilį į chalato rankovę. – Už tavo nusikaltimą nukentėjo ji.

Kunigaikštienė lyg niekur nieko peržengia Anabelės kūną ir atidaro duris. Metusi žvilgsnį į svetainę pamatau, kad mano kambarį saugo du sargybiniai. Durims užsivėrus, lieku viena su negyva mergina, vienintele savo drauge šiuose rūmuose.